

Поганий хлопчисько

Жив-був старий поет, справжній добрий поет і дуже ласкавий. Одного вечора сидів він удома, а надвором розгулялася негода. Дощ лив як із відра, але старому поетові було так затишно й тепло біля кахляної печі, де яскраво горів вогонь і, весело шиплячи, пеклися яблука.

— Погано потрапити в таку негоду — нитки сухої не залишиться! — сказав він. Він був дуже добрий.

— Впустіть, впустіть мене! Я замерз і весь промок! — раптом закричало за дверима дитя.

Воно плакало і стукало в двері, а дощ усе лив, вітер усе бився у вікна.

— Бідненьке! — сказав старий поет і пішов відчиняти двері.

За дверима стояв маленький хлопчик, зовсім голий. З його довгого золотистого волосся стікала вода, він тремтів від холоду; якби його не впустили, він, напевне, загинув би.

— Бідненьке! — сказав старий поет і взяв його за руку. — Ходімо до мене, я зігрію тебе, дам тобі винця й яблуко; ти такий гарненький хлопчисько!

Він і справді був прегарненький. Очі в нього сяяли, як дві яскраві зорі, а мокре золотисте волосся вилось кучерями — ну, зовсім янголятко! — хоч воно все й посиніло від холоду й тремтіло, як осиковий листок. У руках у нього був чудовий лук; лихо лише те, що він увесь зіпсувався від дощу, фарба на довгих стрілах полиняла.

Старий поет сів ближче до печі, узяв малюка на коліна, викрутив його мокрі кучері, зігрів рученята у своїх долонях і звів для нього солодке вино. Хлопчик повеселішав, щоки в нього зарум'янілися, він зістрибнув на підлогу й став танцювати навколо старого поета.

— От який ти веселий хлопчисько! — сказав старий поет. — А як тебе звати?

— Амур! — відповів хлопчик. — Ти хіба не знаєш мене? Ось і мій лук. Я вмію стріляти! Подивись, погода розгулялася, місяць світить.

— А лук-то твій зіпсувався! — сказав старий поет.

— От було б горе! — сказав хлопчисько, узяв лук і став його оглядати. — Він зовсім висох, і йому нічого не сталося! Тятива натягнута як слід! Зараз я його випробую.

І він натягнув лук, поклав стрілу, прицілився й вистрелив старому поетові просто в серце!

— От бачиш, мій лук зовсім не зіпсований! — вигукнув він, гучно засміявся й побіг геть.

Поганий хлопчисько! Вистрелив у старого поета, який пустив його зігрітися, приласкав, напоїв вином і дав найкраще яблуко!

Добрий старик лежав на підлозі й плакав: він був поранений у саме серце. Потім він сказав:

— Фу, який поганий хлопчисько цей Амур! Я розповім про нього всім хорошим дітям, щоб вони стереглися, не зв'язувалися з ним, — він і їх образить.

І всі хороші діти — і хлопчики, і дівчатка — стали остерігатися цього Амура, але він усе-таки вміє інколи обдурити їх; такий шахрай!

Ідуть студенти з лекцій, а він поруч: книжка під пахвою, у чорному сюртуку, і не впізнаєш його! Вони думають, що він теж студент, беруть його під руку, а він і пустить їм стрілу прямо в груди.

Або ось ідуть дівчата від священика чи до церкви — він і тут як тут; вічно ганяється за людьми!

А то залізете іноді у велику люстру в театрі й горить там яскравим полум'ям; люди спочатку думають, що це лампа, і лиш потім тільки розберуть, у чому річ. Бігає він і по королівському саду, і по фортечній стіні. А одного разу так він поранив у серце твоїх батьків! Запитай-но в них, вони тобі розкажуть. Так, поганий хлопчисько цей Амур, ти краще не зв'язуйся з ним! Він тільки й робить, що бігає за людьми. Подумай, раз він пустив стрілу навіть у твою стару бабусю! Було це давно, давно минуло й бур'яном поросло, а все-таки не забулося, та й не забудеться ніколи! Фу! Злий Амур! Але тепер ти знаєш про нього, знаєш, який це поганий хлопчисько!